

L'autèntica democràcia catalana, parla per mitjà d'aquest III Ple.

Les J. E. R. E. C. esperen dels delegats al III Ple del Partit, concretin la veritable posició d'Esquerra Republicana de Catalunya davant el problema transcendent de la guerra i de les joventuts

Davant el III Ple d'Esquerra Republicana de Catalunya

Dissabte, el Partit de la Democràcia catalana celebra el seu III Ple. Encara estem en guerra. Des del II Ple han esdevingut a Catalunya i a Ibèria, fets i actuacions que posen als partits republicans dins de la ineludible necessitat de pronunciar-se categòricament respecte cada un dels problemes que afecten l'esdevenidor polític, econòmic i militar de la República. Esquerra Republicana de Catalunya, per la seva força majoritària, ensems que per la seva participació en el Govern de la República, ha de prendre necessàriament la iniciativa d'aquest moviment d'austeritat i equilibri polítics, únic mitjà d'aconseguir a l'interior una responsabilitat de govern i a l'exterior, una impressió saludable i ajustada a la realitat.

Acceptant, doncs, el fet de què hem arribat al període de les actituds clares i enèrgiques per part dels Partits republicans, Esquerra Republicana de Catalunya, indiscutiblement al seu III Ple, ha de desvetllar d'una el veritable corrent democràtic somort avui per una sèrie de divagacions ideològiques, que més que endegar els problemes roents de la nostra lluita, impossibiliten, dia rera dia, la formació a l'estranger d'un ambient propici a la seva significació i finalitat.

Nosaltres, militants de les J. E. R. E. C., no podem en aquest aspecte silenciar més el fet paradoxal que tot i comptar el nostre Partit amb la majoria de Catalunya, tenir al Parlament de la República una nodrida representació i un Ministre al Govern de la mateixa, la línia política d'avui nega rodonament, tota aquesta força del republicanisme català.

Per què?

No hi ha cap fet que justifiqui aquest tractament. El foc d'encenalls d'un seguit d'orientacions polítiques i econòmiques importades ha durat, naturalment, molt poc temps, i l'hora de la veritat ha esmortuït definitivament, utopies i falses interpretacions revolucionàries.

Doncs, bé: Delegats al III Ple; a treballar i a crear aquesta responsabilitat política, base de tota solució de tipus democràtic.

Les J. E. R. E. C. us encoratgen en la vostra transcendental tasca de redreçament, no ja d'una tendència determinada, sinó dels postulats que mouen tot el corrent democràtic del nostre poble.

DE CARA AL PLE

El pròxim Ple del nostre Partit ha despertat un interès remarcable. Seria endebades que volguéssim situar aquest Ple dintre la categoria dels actes estatutaris. La mateixa transcendència dels moments que vivim, junt amb el desig del poble de veure's orientar definitivament la política catalana, fan que tothom miri aquest Ple amb una il·lusió constructiva innegable. Esquerra Republicana, n'estem segurs, passi el que passi, ha de sortir enfortit i disciplinat d'aquest Ple. Tenim confiança en el valor sa de la nostra gent i per anticipat estem segurs que les orientacions que s'assenyalin hauran de plaure a la democràcia catalana.

Quan E. R. C. va celebrar el seu Ple anterior, la guerra contra el feixisme començava a prendre l'increment, l'amplitud que, després, ha anat accentuant-se dia rera dia. Estàvem pròxims a aquelles jornades angunioses que precediren la caiguda de Bilbao i, amb ella, de tot el Nord. Començàvem la segona fase de la guerra contra el feixisme, la fase de la guerra a ultrança, organitzada i amb tots els mitjans tècnics necessaris. Allò que havia començat essent un alçament militar, que fou, en els inicis, entre nosaltres, una revolució social, esdevenia una guerra totalitària, en la qual calia cridar a la participació a tot el poble. Per això —sempre els fets són superiors a les teories—, enfront de les disquisicions més o menys enginyoses, anava imposant-se el sentit solidari i constructiu de tot el poble, i en els fronts, els homes de totes les ideologies es confonien en una mateixa aspiració i en un mateix heroisme. Sorgia un patriotisme popular, el patriotisme jacobi de les jornades del 93 francès, i al front i a la reraguarda els sacrificis i els honors es feien en nom de la República i de Catalunya.

Nosaltres volem parlar, aci, en nom de la joventut d'E. R. C. que es troba al front, donant un exemple de virtut militar i de patriotisme exemplar. No parlem en nom de cap joventut, en abstracte, perquè no som totalitaris, ni volem ésser-ho. Per a nosaltres, joventuts d'E. R. E. C., la unitat consisteix en donar exemple de fermesa en la lluita i de respecte a les ideologies, sense aprofitar-nos de cap situació de privilegi per abastar llocs

ni càrrecs. No volem confondre'ns amb ningú, ni que els altres ens confonguin. La unitat és sinònim de disciplina i d'acatament a les ordres de les autoritats legítimes, no l'acceptació de consignes abstractes que convenen a determinats sectors.

Volem que es rectifiquin situacions de fet i que la llibertat per la qual lluitem no sigui monopoli de ningú, sinó de tot el poble antifeixista. Les J. E. R. E. C. volen, doncs, assenyalar, tot passant, que en nom d'aquesta

(Continua a la pàg. 2)

COMENTARIS D'UN COMBATENT CATALA LES NOSTRES ARMES

Mesos enllà, els heroics defensors del sòl ibèric s'havien de conformar a fer ofrena de la seva sang vessada en holocaust d'unes llibertats amenaçades. Les nostres viles sofrien irremissiblement la pluja de metralla estrangera. Arreu la tragèdia esdevenia punyent. La fe i la voluntat davant la traïció i l'ajut del feixisme europeu no reeixien. Els pits dels nostres combatents eren aixafats brutalment per les màquines potents i nombroses del feix estranger. Europa semblava negligir els esdeveniments d'Ibèria. Aprofitant els primers moments de convulsió i falses interpretacions revolucionàries del nostre camp, la facció aconseguia alguns èxits de propaganda a l'estranger. La caiguda del Nord agreujava la nostra situació.

Paradoxa, però, del nostre poble: la crisi precisament havia aconseguit crear un exèrcit!

I avui no parlem sols de fe i de voluntat, ans també de les nostres armes. Les nostres ciutats, tot i sofrir les venjances de derrotes sofertes per l'enemic, tenen defenses, i els nostres soldats tenen armes.

Avui oposem a l'ajut italo-alemany un exèrcit més nombrós que el seu i unes màquines de guerra amb capacitat per a realitzar les més grans ofensives.

Les coses han canviat. De la defensiva passem a l'atac. De l'espectativa passem, doncs, a la iniciativa.

I encara més, la situació de la República a l'estranger és francament de privilegi. Finalment, sembla comencen a reaccionar les democràcies. El joc brut i traïdor dels dictadors europeus s'ha vist. França, principalment, s'adona del perill, i reacciona virilment.

Les coses han canviat. Les nostres armes han parlat a Europa. Terol ha allionat de debò. Les pròximes grans ofensives acabaran d'arrodonir la veritat de la nostra lluita.

S'apropen indiscutiblement les jornades més sagnants i tràgiques d'aquesta guerra.

Tenim tancs, canons, avions, morters, ametralladores, fusells, municions, fe, voluntat, disciplina, confiança amb els nostres Comandaments, i un Govern. Tindrem encara més material. Tenim un exèrcit. I tenim raó.

La victòria, doncs, és segura. L'enemic pot preparar-se, doncs, a ben morir. Aquesta mort, però, que ningú ho dubti, ha de costar-nos encara sacrificis i nous tributs de sang. Les derrotes seran esperó preat de llur rabejament en les poblacions civils i empraràn els mitjans més criminals per a esporuguir la nostra reraguarda.

Cal preparar-se per aquesta guerra d'agonia i de despit. A més del material de guerra, cal proveir-se d'aquelles dosis d'espiritualitat entusiasta, possible defensa contra tota classe de pessimismes, desmenjaments, vacil·lacions i nerviosismes. Ni un defalliment, ni una queixa. La moral de la nostra reraguarda ha de guanyar una de les batalles més profitoses i més transcendents d'aquesta guerra.

El martirilogi de les nostres ciutats, la sang innocent de les nostres companyes i infants són l'esperó més formidable per al nostre exèrcit de cara a l'aixafament de l'enemic.

Les nostres armes avui parlen al món sencer el llenguatge més clar de la democràcia i de la llibertat dels pobles.

Front de Terol, febrer del 1938.

FAF